

Mladega stržka povestca.

U-u-u! To je bila noč! Take pa nisem slutil. Prej lep zimski dan, solnce je sijalo opoldne tri ure; celo enega metulja sem videl. Gotovo se je kesal, da je izletel, reva.

Ljudje so cepili drva. Vrhove in šibke veje so skladali za zid, za pomlad. Ej, sem menil, v tem dračju bo moje stanovanje. Razšopiril sem repek in smuk — sem si šel ogledat novi dom. Imenitno! Nadstropje nad nadstropjem, vse pripravljeno — šel sem, kamor sem hotel.

Mračiti se je jelo. Iz dolin so kipele sive megle; z gora je dihal hlad. Ko so odšli ljudje, sem pobrskal še nekoliko po iverih; večerja ni bila slaba, in šel sem spat.

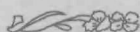
Hitro sem drugekrati zaspal. Tisti večer pa nisem mogel. Ni bil dovolj topel novi stan. No, pa menil sem si, da se že privadim. Pa ni bilo tako. Mraz je pritiskal vedno bolj. Drgetal sem po vsem životu. Da bi bil videl, bi si bil prebral ležišče še tisto noč. U-u — to je bila dolga noč! Že sem omedleval, ko se je prebujal dan.

Bilk se je držala ledena slana. Na mlakah so bile svetle šipe. Ljudje so si meli roke, hiteli in zapirali duri v hram. In kanila mi je modra misel v glavo. Kaj, ko bi si tudi jaz napravil zaprto stanovanje? Švignil sem čez par plotov in bil sem v gozdu za vasjo. Ogledujem in modrujem — na tleh bi ne bilo dobro. Frrr — na vejnat gaber. Tu pa tu! Po vsej svoji modrosti sem si sestavil hišico iz mahu. Tudi streho je imela. Vse zaprto, le mala luknjica za vrata. Izvrstno! Samsebi nisem verjel, da bi si napravil tako varno zatišje.

Doli v vas sem hodil brskat okrog drvarnic. Bilo je živeža dovolj, dokler ni vse zamrznilo. Potem sem pa trpel lakoto na mehkem ležišču. No, pa je bilo vsaj toplo in varno.

Neko jutro pa me prebudi nenavadna svetloba. Pogledam skozi luknjico — uj, oči mi je trgalo, tako

je bilo belo vse naokrog! Strah in groza me je obšla. Oj, to je sneg! Zime in mraza še dolgo ne bo konec. Skočim na prag — pa glej tudi moja koča je bila vsa zasnežena. Hitro šinem gor na sleme in pobrskam s strehe sneg, da mi ne začne teči na suho pernico. Vse bi še bilo, le živeža je bilo tako malo, tako bore malo, da mi je pajek predel v želodcu. In mi prede še denes. Kdo se me usmili? Kaj ste čisto pozabili name, vi otroci, moji prijateljčki? *Mokriški.*

Veseli otrok.*

Kvirin Pertl.

1. Tra-ra-ra, tra-ra-ra! Kdo me ne-ki rad i-ma?
2. Tra-ra-ra, tra-ra-ra! Kdo me tu-di rad i-ma?
3. Tra-ra-ra, tra-ra-ra! Kdo me tu-di rad i-ma?
4. Tra-ra-ra, tra-ra-ra! Ker me vsakdo rad i-ma,

1. Tra-ra-ra, tra-ra-ra! Bog, ki dob-ro vse mi da.
2. Tra-ra-ra, tra-ra-ra! O-če moj in ma-mi-ca.
3. Tra-ra-ra, tra-ra-ra! Bra-tec moj in se-stri-ca.
4. Tra-ra-ra, tra-ra-ra! sem ve-se-le-ga sr-ca.

P. Gros (Čitanka II., str. 14.).

* Pri besedah „trarara, trarara“ naj drže otroci obe roki pred usta tako, kakor bi posnemali trobento.

